

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobce: **M. H.**, narozen X
bytem P. Š. 1466, U.
zastoupený advokátem JUDr. Danielem Uličným
sídlem Slezská 949/32, Praha 2 - Vinohrady

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

za účasti **I. Ing. P. Š.**
II. L. Š.
oba bytem N. N. 1360, U.
oba zastoupeni advokátem JUDr. Petrem Ritterem
sídlem Riegrova 12, Olomouc
III. Č. t. i., a. s.
sídlem O. 2681/6, P. 3
IV. J. Z.
bytem P. Š. 1463, U.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2017, č. j. KUOK 92011/2017, ve věci změny rozhodnutí o umístnění stavby,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 20. 9. 2017, č. j. KUOK 92011/2017 **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 18 580,50 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Daniela Uličného, advokáta se sídlem Slezská 949/32, Praha 2 - Vinohrady.

III. Osoby na řízení zúčastněné **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**A) Vymezení věci**

1. Městský úřad Uničov (dále jen „stavební úřad“) územním rozhodnutím ze dne 6. 12. 2004, č. j. 13017/2004/VS/RO/Ga/04, umístil 16 rodinných domů v řadové zástavbě, rozdělených do 3 sekcí a jeden samostatně stojící rodinný dům, včetně inženýrských sítí, v lokalitě ul. P. Š., a to na pozemcích parc. č. X, X a X v k. ú. U., a dále rozhodl o rozdělení pozemku parc. č. X (dále jen „Územní rozhodnutí“). Podáním ze dne 14. 3. 2017 požádali manželé Š. (osoby na řízení zúčastněné I. a II., dále jen „žadatelé“), jakožto vlastníci pozemku parc. č. X v k. ú. U., o změnu Územního rozhodnutí. Stavební úřad žádosti vyhověl a rozhodnutím ze dne 10. 7. 2017, č. j. MUUV 7569/2017, povolil dle § 92 a 94 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), změnu Územního rozhodnutí v tom smyslu, že namísto posledního dvoupodlažního domu o ploše 130 m² v řadové zástavbě rodinných domů na pozemku parc. č. X v k. ú. U., umístil jednopodlažní rodinný dům na pozemcích parc. č. X a X o ploše 284 m².
2. Žalobce má ve společném jmění manželů rodinný dům č. p. X a pozemky parc. č. St. X, X a X, vše v k. ú. U., tj. nemovitosti hraničně sousedící s pozemkem žadatelů. Žalobce a jeho manželka s rozhodnutím stavebního úřadu o povolení změny Územního rozhodnutí od počátku nesouhlasili. Žalovaný však žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a jeho manželky a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

B) Obsah žaloby

3. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 30. 10. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. V žalobě namítal, že:
 - a) v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů chybí zdůvodnění, proč by měli být žadatelé oprávněni žádat o změnu územního rozhodnutí ze dne 6. 12. 2004, které bylo vydáno společnosti K-stav stavební a. s. Žadatelé jsou sice vedeni jako vlastníci pozemku parc. č. X v k. ú. U., to však automaticky neznamená, že jsou oprávněni žádat o změnu územního rozhodnutí. Územní rozhodnutí je rozhodnutím *in rem* (viz § 92 stavebního zákona), neboť se váže ke konkrétnímu pozemku, ale zároveň i rozhodnutím *in personam* [viz § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“)], neboť vydáním územního rozhodnutí není k realizaci stavby oprávněn kdokoli, nýbrž realizovat práva vyplývající z územního rozhodnutí je oprávněn jen žadatel. Okolnost, zda práva vyplývající z územního rozhodnutí přešla na žadatele však není v rozhodnutích správních orgánů vůbec řešena a mezi podklady pro vydání rozhodnutí chybí jakýkoli podklad pro závěr, že práva vyplývající z

územního rozhodnutí byla převedena společností K-stav stavební a.s. na žadatele. Žadatelé tak nejsou osoby oprávněné z územního rozhodnutí, a tedy nejsou ani oprávněni podat žádost o vydání změny územního rozhodnutí;

- b) § 94 odst. 1 stavebního zákona stanovuje taxativní výčet případů, kdy lze změnit územní rozhodnutí, stavební úřad se však tím, zda byly podmínky aplikace tohoto ustanovení naplněny, nezabýval, ačkoli jej v odůvodnění cituje. Žadatelé byli povinni žádost o změnu územního rozhodnutí věcně odůvodnit, tj. vysvětlit, který z důvodů pro povolení změny územního rozhodnutí je naplněn a jak, a stavební úřad byl povinen následně vyhodnotit, zda lze na základě podané žádosti změnu územního rozhodnutí umožnit. Samotné podání návrhu není důvodem pro rozhodnutí o změně územního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 2 As 68/2008-127). Pokud žalovaný potvrdil závěry stavební úřadu, pak potvrdil nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí;
- c) žalovaný v rozporu s § 89 odst. 2 s. ř. nepřezkoumal rozhodnutí stavebního úřadu z hlediska vad, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí (neúplné podklady, nedostatečně zjištěný stav věci a další popsání vady), přičemž se jedná o vady, pro které měl žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu zrušit z úřední povinnosti, konkrétně:
- rozhodnutí stavebního úřadu obsahuje dva výroky označené I.;
 - podmínky pod písm. a), b) a c) stavební úřad formuloval jako povinnost žadatelů dodržet podmínky uvedené ve stanoviscích dotčených orgánů, ačkoli tyto měly být již zapracovány do předložené dokumentace k územnímu řízení – viz. vyhláška č. 499/2006 Sb. - Příloha č. 1, A.3 písm. g), A.4 písm. f) - údaje o splnění požadavků dotčených orgánů;
 - podmínky pod písm. d), e) a f) stavební úřad formuloval jako povinnost žadatelů dodržet podmínky vlastníků inženýrských sítí, obsažené v jejich vyjádřeních k navrhované dokumentaci. Pro uložení uvedených povinností vyplývajících ze soukromoprávního vztahu žadatelů s vlastníky sítí však nemá stavební úřad oporu v zákoně a jejich případné nesplnění není oprávněn dozorovat či vymáhat;
 - na str. 1 rozhodnutí stavebního úřadu jsou účastníci řízení Č. D. a.s., M. v. a.s. a G. a.s. ve výčtu uvedeni jako účastníci dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, ačkoli jako vlastníci staveb – inženýrských sítí, na něž se stavba napojuje, spadají pod vymezení účastníků dle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona;
 - stavební úřad v řízení nezjišťoval, zda jsou žadatelé oprávněni podat žádost o změnu územního rozhodnutí;
 - žalobce namítal, že realizovanou stavbou dojde k omezení oslunění a osvětlení jejich nemovitostí. Navzdory této námitce však stavební úřad ani žalovaný nepožadovali po stavebnicích studii oslunění a osvětlení, a to pouze s odůvodněním, že tak činili vzhledem k orientaci domů ke světovým stranám a také ke skutečnosti, že je navrhovaný dům jednopodlažní. Stavební úřad však není osobou oprávněnou k posuzování a poskytování posudků oslunění a osvětlení jako autorizovaná osoba (srov. § 56 s. ř.). Pokud nebyla otázka osvětlení a oslunění řešena již v předložené dokumentaci pro změnu územního rozhodnutí (příloha 1, B.1 písm. e) vyhl. č. 499/2006 Sb.), potom za existence námitek žalobce měl stavební úřad po žadatelích žádat doložení, že nebude nepřípustně narušeno osvětlení a oslunění nemovitostí ve vlastnictví žalobce;

d) v odůvodnění rozhodnutí stavební úřad uvedl, že považuje stávající zástavbu za řadovou, a tudíž se neuplatní požadavky na odstupy staveb, a proto také neřešil se žadateli výjimku z odstupových vzdáleností. Na druhou stranu však stavební úřad nevzal za opodstatněnou námitku žalobce, že navrhovaná stavba není již obdobná těm v dané lokalitě, že na ně vzhledově a proporčně nenavazuje a svým vzhledem, plochou a provedením se vymyká. Stavební úřad především postupoval v rozporu se zásadou legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 s. ř.), neboť dříve v posuzované lokalitě striktně trval na jednotnosti zástavby a nebylo možno činit změny, aby tak bylo vyhověno konkrétním požadavkům žadatelů na úkor architektonického a urbanistického rázu. V nyní projednávané věci stavební úřad umožnil stavebně realizovat zcela odlišný stavební záměr, který se však vymyká architektonickému rázu stávající zástavby, přičemž byl tento postup odůvodněn pouze tím, že se jedná o koncový dům, který se nachází na větším pozemku. Toto odůvodnění je zcela nedostatečné, neboť není zřejmé, v čem je poslední dům odlišný od ostatních, respektive z jakého důvodu právě u posledního domu v ulici může být povolen jiný architektonický standard, než je tomu u jiné zástavby v dané lokalitě. Stejně tak není zřejmé, jaký vliv má na odlišné posouzení navrhovaného záměru z hlediska architektonického a urbanistického velikost pozemku.

C) Stanovisko žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že změněným podkladem ve smyslu § 94 odst. 1 stavebního zákona byl návrh žadatelů, resp. změněná dokumentace pro územní řízení. Dále uvedl, že stavba je v souladu s Územním plánem města Uničova. Pozemek žadatelů se nachází v ploše určené pro zástavbu rodinnými domy, která je v oblasti Pod Šibeníkem různorodá, tj. jsou zde vícepodlažní bytové domy, samostatně stojící rodinné domy se sedlovými a valbovými střechami, jakož i se střechami pultovými, dále řadové garáže, jednopodlažní rodinné domy s valbovou střechou a půdní vestavbou. Stavba splňuje všechny podmínky § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, zástavba na ulici P. Š. je řadová a z těchto důvodů neřešil s žadateli výjimku z odstupových vzdáleností ve smyslu příslušných ustanovení této vyhlášky. Dále žalovaný uvedl, že řešená stavba a její umístění nenaruší zásadně architektonický ani urbanistický ráz území. Argumentoval přitom nutností zohlednit vývoj společnosti a umožnění vzniku staveb, které se do stávající kompozice zástavby organicky začlení a ožíví, ozvláštní či doplní její styl. Uvedl, že umístění předmětné stavby zachovává zastavovací čaru řadových rodinných domků, která je ve vzdálenosti 6 m od hranice pozemku a z uliční strany tak splňuje linii řadové zástavby. Dle žalovaného je pozemek žadatelů o rozloze 679 m² o 68 % větší než sousední pozemek ve vlastnictví žalobce. Zastavěnost pozemku, která nepodléhá žádným regulativům územního plánu, je 41,8 %, obecně přitom činí 30-50 %, plocha navrženého domu je tak zcela přiměřená. Předmětná stavba by se dle žalovaného měla stát součástí dané lokality a svojí architekturou by neměla tento prostor zásadním způsobem ovlivnit. Jedná se o poslední rodinný dům v řadové zástavbě na samém okraji zastavěného území. Rovněž uvedl, že žadatelé budou užívat společnou domácnost se svými rodiči, kteří jsou již v pokročilém věku. Dále žalovaný uvedl, že k žádosti žadatelů se kladně vyjádřily všechny příslušné dotčené správní úřady a stavba je rovněž v souladu s obecnými požadavky na využití území a technickými požadavky na stavby. Dále uvedl, že dosavadní praxe a použití určitých jednotících prvků ve výstavbě sama o sobě nevytváří urbanistické ani architektonické hodnoty, o jejichž ochranu je třeba v územním řízení dbát. Ke stavbě je nutné dle žalovaného přistupovat v širších souvislostech a nikoli jen v rozsahu nejbližších staveb, jak se žalobce domáhá. Otázce nenarušení stávající zástavby se podrobně věnoval stavební úřad. Dále žalovaný popsal, že navržený rodinný dům je krajový v řadové

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

zástavbě a k němu přilehlý pozemek o výměře 32 931 m² je zemědělsky obdělávaná orná půda, přičemž k ní je navrženo umístění společenské zóny domu. Ze strany od sousedních objektů je hmota domu uzavřená, bez oken či jiných otvorů, čímž je zaručeno soukromí a pohoda bydlení žadatelů i sousedů. Toto řešení současně ideálně využívá orientaci pozemku ke světovým stranám. Dále žalovaný uvedl, že stavební úřad již v roce 2014 rozhodl o změně Územního rozhodnutí u jiného krajního rodinného domu a že v dané lokalitě přímo přes komunikaci se nacházejí další dva jednopodlažní rodinné domy vybudované v letech 2010-2017 nesoucí prvky individuálního přístupu architekta. Dále žalovaný uvedl, že všechny rodinné domy ve 3. sekci řadové zástavby jsou orientovány vchodem na severozápad a zahradní částí na jihovýchod. Navrhovaná stavba bude mít na výšku max. 3,5 m a bude umístěna u západní zdi rodinného domu žalobce, proto nebude rodinnému domu č. p. X ani pozemku parc. č. X podstatně stínit. Druhé nadzemní podlaží domu č. p. X nebude zastíněno z důvodu výšky navrhované stavby vůbec a I. nadzemní podlaží bude zastíněno pouze při západu slunce. Stavební úřad proto vzhledem k orientaci rodinných domů a jejich zahrad ke světovým stranám nepožadoval studii zastínění. K otázce budoucí údržby stavby žalovaný uvedl, že k vypořádání námitek proti projektové dokumentaci či způsobu provádění stavby slouží až stavební řízení. Dle žalovaného zakotvuje § 141 stavebního zákona právní nástroj k umožnění legálního vstupu na sousední pozemek za účelem provádění stavby.

D) Replika žalobce

5. Žalobce vyjádření žalovaného kriticky zhodnotil tak, že žalovaný na řadu žalobních bodů nereagoval, naopak se vyjadřoval, a to i opakovaně ke skutečnostem nerozporovaným. V replice ze dne 27. 2. 2018 žalobce zopakoval a poukázal na podstatu svých žalobních bodů. Zdůraznil tyto skutečnosti:

- rozhodnutí stavebního úřadu postrádalo odůvodnění oprávněnosti změny územního rozhodnutí dle § 94 stavebního zákona. Žadatelé dle žalobce svou žádost o změnu pravomocného územního rozhodnutí žádným způsobem věcně neodůvodnili a stavební úřad je k tomu ani nevyzval, spokojil se pouze s právním výkladem § 94 odst. 1 stavebního zákona, který je však v rozporu se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 2 As 68/2008-127;

- stavební úřad nesprávně aplikoval § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle něhož lze výjimečně umístit rodinný dům až na hranici pozemku, avšak může se tak stát pouze s ohledem na charakter zástavby. Žalovaný zřetelně charakterem zástavby míní povahu řadových rodinných domů, avšak opomíjí tím, že se rodinný dům žadatelů od ostatních řadových domů v zástavbě vymyká. Podstatnou skutečností vztahující se k odstupovým vzdálenostem staveb je severovýchodní stěna rodinného domu žadatelů, která svou délkou významným způsobem přesahuje délku přiléhající zdi rodinného domu na pozemku žalobce. V takové situaci dle žalobce nelze na rodinný dům žadatelů aplikovat normy upravující vzájemné odstupy staveb stejně jako na běžný řadový rodinný dům. V rozsahu plochy rodinného domu žadatelů přesahující oproti sousednímu rodinnému domu na pozemku žalobce proto již nelze o řadové zástavbě hovořit. Nadto se jedná o novostavbu v nové lokalitě rodinných domů, tudíž neexistuje legitimní důvod pro aplikaci tohoto ustanovení v dané lokalitě, neboť jeho praktickým účelem je zejména umísťování staveb do již výrazně zastavěných oblastí, kde z odůvodnitelných důvodů nelze základní vzdálenosti vzájemných odstupů staveb aplikovat. Stavební úřady by se měly dle žalobce uvolněné aplikace § 5 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. zdržet a používat jej jen výjimečně, jinak by úprava vzájemných odstupů staveb byla zbytečnou a vše by se odvíjelo od libovůle stavebního úřadu;

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

- v územním řízení se rozhoduje o umístění stavby, tudíž by měl brát stavební úřad v úvahu i to, nakolik případné provedení, údržba a další nutné úpravy stavby mohou zasáhnout do výkonu vlastnického práva vlastníků sousedních pozemků. Žalovaný však de facto tvrdí, že stavební úřad může na ochranu vlastnického práva okolních vlastníků rezignovat a počítat s tím, že má možnost libovolně sáhnout po nástroji, který stavebníkovi v případě potřeby umožní na sousední pozemky vstoupit, ačkoli by těmito situacím narušujícím práva vlastníků sousedních nemovitostí mohl předejít již v řízení o umístění stavby;

- stavební úřad nezohlednil rozpor umístění stavby žadatelů s § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. ve vztahu k pozemku žalobce ani k protějším pozemkům parc. č. X, čímž porušil povinnost respektovat obecné požadavky na výstavbu dle § 169 stavebního zákona;

- žalovaný se dostatečně nevyjádřil k žalobnímu bodu, jímž namítal, že žadatelé nebyli oprávněni žádat o změnu územního rozhodnutí vydat;

- stavebním úřadem ani odvolacím správním orgánem nebyl řádně zjištěn stav věci. V bodech 17–19 žaloby namítal žalobce, že se stavební úřad žádným způsobem nevypořádal s námitkami žalobce vůči omezení oslunění a osvětlení jeho pozemku. Žalovaný však ve vyjádření pouze odcitoval část odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu a nic dalšího k dané věci nedodal. Posouzení této otázky stavebním úřadem je však pochybné, neboť stavební úřad uvedl, že rodinný dům žadatelů bude dosahovat výšky nejvýše 3,5 m, avšak nezohlednil klesající tendenci terénu v místě řadových domů, v důsledku které se plocha zahrady na pozemku žalobce nachází níže než rovina základové desky rodinného domu žalobce. Ve skutečnosti tak vrchní hrana rodinného domu žadatelů bude plochu zahrady na pozemku žalobce převyšovat o přibližně 4,5 m, tedy nikoliv o 3,5 m, jak se domnívá stavební úřad a s ním i žalovaný. Zastínění na zahradní části pozemku žalobce tak bude podstatně výraznější, než jak ve svém odůvodnění popisuje stavební úřad, což se může významným způsobem projevit znehodnocením pozemku žalobce a zhoršením podmínek obývání zahrady na pozemku žalobce, jež se stane pouhým prostorem ohraničeným a zastíněným z velké části zdí rodinného domu žadatelů, což omezí i proudění vzduchu a další charakteristiky zahrady, která tak pro žalobce ztratí stávající hodnotu;

- žalovaný se uspokojivým způsobem nevyjádřil k námitce žalobce týkající se jeho legitimního očekávání. Žalovaný de facto popřel koncept legitimního očekávání, když jako jedno z pozitiv umístěného stavebního záměru uvedl ochranu soukromí žadatelů. Dle názoru žalobce však museli žadatelé, stejně jako žalobce a ostatní vlastníci pozemků s řadovými rodinnými domy v dané lokalitě, při nabytí pozemku, jenž je součástí řadové zástavby, očekávat sníženou míru soukromí, která je pro tento typ zástavby typická.

6. Osoby na řízení zúčastněné se k žalobě nevyjádřily.

E) Hodnocení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl soud o věci bez nařízení jednání.

Oprávnění žadatelů žádat o změnu územního rozhodnutí

8. Žalobce v prvé řadě rozporoval oprávnění žadatelů žádat o změnu územního rozhodnutí, které bylo vydáno na žádost předchozího vlastníka pozemku, společnosti K-stav stavební a.

s., neboť dle názoru žalobce je oprávněn realizovat práva vyplývající z územního rozhodnutí jen žadatel o jeho vydání. Žalobce rovněž vytkl správním orgánům obou stupňů, že se otázkou přechodu práv z původního územního rozhodnutí na žadatele v rozhodnutích nezabývaly.

9. Otázka legitimace žadatelů k podání návrhu na změnu územního rozhodnutí, které se týká umístění stavby na jejich pozemku, nebylo v průběhu správního řízení předmětem sporu. Stavební úřad sám zřetelně o legitimaci žalobců neměl žádné pochybnosti a za rozhodnou skutečnost při výkladu pojmu „oprávněného“, užitého v § 94 odst. 1 stavebního zákona, považoval toliko prokázání vlastnického práva k pozemku, na němž má být stavba umístěna. Stavební úřad není povinen v rozhodnutí pojednat o splnění všech procesních podmínek, nýbrž je povinen se s návrhem vypořádat věcně a vyhodnotit splnění podmínek hmotněprávních. Dle § 68 odst. 2 s. ř. uvede správní orgán ve výrokové části rozhodnutí řešení otázky, která je předmětem řízení, a dle § 68 odst. 3 s. ř. v odůvodnění uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Nad rámec toho je povinen se vypořádat s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Námitka nedostatku legitimace žadatelů k podání žádosti však nebyla žalobci namítána.
10. Žalovaný v odvolacím řízení dle § 89 odst. 2 s. ř. přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Při odůvodnění rozhodnutí je dle § 93 odst. 1 s. ř. rovněž vázán pravidly uvedenými v § 68 odst. 3 s. ř. Žalobci však ani v odvolání legitimaci žadatelů nezpochybňovali, proto není vadou žalobou napadeného rozhodnutí, že v něm o této otázce není pojednáno.
11. Stejně tak soud v tomto rozsudku nezdůvodňuje, jakým způsobem naplnil žalobce podmínky žalobní legitimace dle § 79 s. ř. s., ani čím osoby na řízení zúčastněné, uvedené v záhlaví rozsudku, naplnily podmínky § 34 odst. 1 s. ř. s., neboť o těchto otázkách nevznikly pochybnosti.
12. Povahou rozhodnutí o umístění stavby z hlediska okruhu subjektů, které zavazuje, se již zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 As 73/2011-316, v jehož odst. 33 uvedl: „*Územní rozhodnutí je vázáno k pozemku, jehož se týká (tzv. správní akt in rem), a spolu s převodem vlastnického práva k pozemku přechází na jeho nabyvatele.*“ S tímto závěrem se krajský soud plně ztotožňuje a není mu znám z judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví případ odlišného výkladu. Předmětem rozhodnutí o umístění stavby není stanovení práv a povinností konkrétního subjektu, nýbrž stanovení podmínek, za nichž lze na dotčeném pozemku realizovat ve výroku rozhodnutí uvedený záměr. Stavební úřad se proto v územním řízení, jímž je i řízení o změně územního rozhodnutí, toliko zabývá tím, zda je žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, resp. zda mu svědčí věcné právo stavbu realizovat.
13. Výklad zastávaný žalobcem o smíšené povaze územního rozhodnutí, tj. jeho posuzování jako aktu *ad personam* i *in rem* současně popírá smysl tohoto členění správních aktů. Vlastnostmi žadatele se stavební úřad při posuzování záměru v územním řízení nezabývá, proto není logický důvod, proč by územní rozhodnutí mělo zavazovat pouze v něm uvedeného žadatele. Existence dvou územních rozhodnutí pro tentýž stavební pozemek k uskutečnění dvou záměrů v téže ploše by bylo nepochybně porušení zásady *ne bis in idem*.

14. Závěrem krajský soud uvádí, že komplexně se touto problematikou, byť k objasnění pojmu „stavebník“, věnoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 196/2015-33, dostupném na www.nssoud.cz. Se závěry v něm uvedenými se krajský soud ztotožňuje a závěr o materiálních vlastnostech stavebního povolení považuje za použitelný i na rozhodnutí územní.

15. Krajský soud nepovažuje námitku za důvodnou.

Přípustnost změny územního rozhodnutí

16. Dále žalobce spatřoval vadu žalobou napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že žalovaný přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí stavebního úřadu, který se nijak nevypořádal s otázkou naplnění podmínek § 94 odst. 1 stavebního zákona, toliko toto ustanovení ocitoval. Dále namítal, že k naplnění podmínek uvedeného ustanovení nedošlo, tudíž změna územního rozhodnutí neměla být připuštěna.

17. K otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí krajský soud uvádí, že předmětem jeho přezkumu je zejména rozhodnutí žalovaného. Soudy rozhodujícími ve správním soudnictví je konstantně judikováno, že prvostupňové správní řízení tvoří s řízením odvolacím jeden celek (zásada jednotnosti řízení). Z této zásady vyplývají dva závěry. Jednak absence povinnosti odvolacího správního orgánu vyčerpávajícím způsobem reagovat na námitku, s níž se již dříve vyrovnal prvostupňový správní orgán, neboť v takové situaci může na argumentaci obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí odvolací správní orgán pouze odkázat, popř. ji rozvinout a doplnit o chybějící argumenty. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. října 2014 č. j. 6 As 161/2013 - 25). Na druhé straně však ze zásady jednotnosti řízení vyplývá pro soudy rozhodující ve správním soudnictví rovněž to, že *výtky směřované proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze přezkoumat jen limitovaně, a to potud, pokud konání odvolacího orgánu neučinilo tyto výtky bezpředmětnými (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 4 Ads 86/2008 - 198)*. Správní orgán je v odvolacím správním řízení oprávněn doplnit chybějící argumentaci správního orgánu I. stupně a není povinen kvůli chybějícímu argumentu či úvaze prvostupňového orgánu jeho rozhodnutí rušit a vracet k novému projednání.

18. Byť tedy krajský soud uznává oprávněnost námitky vůči absenci zdůvodnění aplikace § 94 odst. 1 stavebního zákona na posuzovanou věc stavebním úřadem, konstatuje, že rozhodnutí žalovaného z hlediska přezkoumatelnosti obstálo. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je sice k této otázce velmi strohé, nicméně se z něj zřetelně podává, kterou z podmínek vyjmenovaných v § 94 odst. 1 stavebního zákona shledal za splněnou a jakým způsobem.

19. Na str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: *„V předmětné věci vyvolala změnu územního rozhodnutí změna dokumentace pro územní rozhodnutí. Z výše uvedeného i z předloženého správního spisu je zřejmé, že žadatel byl oprávněn podat žádost o změnu územního rozhodnutí, a nová dokumentace pro umístění stavby včetně všech podkladů pro řízení byla novým podkladem pro územní rozhodnutí a naplňuje tak ust. § 94 odst. 1 stavebního zákona.“*

20. Krajský soud při posuzování vyjádřené úvahy žalovaného rovněž přihlédl ke skutečnosti, že žalovaný nedoplňoval chybějící zdůvodnění aplikace § 94 odst. 1 stavebního zákona

jako vypořádání odvolací námitky (žalobci v odvolání tuto vadu nenamítali), nýbrž z vlastní iniciativy. Žalovaný se tudíž k této otázce nestavěl jako ke sporné.

21. Podle § 94 odst. 1 stavebního zákona účinného do 31. 12. 2017 *územní rozhodnutí lze změnit na žádost oprávněného, jestliže se změnila územně plánovací dokumentace nebo jiné podklady pro územní rozhodnutí nebo podmínky v území, a to tak, že se jeho dosavadní část nahradí novým územním rozhodnutím. Návrh na změnu územního rozhodnutí projedná stavební úřad v rozsahu této změny. Platnost původního územního rozhodnutí není dotčena, pokud není současně výslovně rozhodnuto o změně jeho platnosti podle § 93 odst. 3.*
22. Žalovaný oprávněnost změny územního rozhodnutí založil toliko na skutečnosti, že stavebník změnil projekt. Podle názoru krajského soudu tato skutečnost jako důvod pro změnu územního rozhodnutí obстоjí.
23. V územním řízení stavení úřad posuzuje soulad záměru žadatele s územně plánovací dokumentací, požadavky zákona, atd. (viz § 90 stavebního zákona). Je tedy zřejmé, že záměr žadatele, tedy navrhovaný projekt, je klíčovým podkladem územního rozhodnutí. Bez něj nemůže být územní rozhodnutí vydáno, územnímu řízení by zcela chyběl předmět posouzení. Podle názoru soudu tedy není důvod, proč by projektová dokumentace investora neměla být považována za podklad pro územní rozhodnutí ve smyslu § 94 odst. 1 stavebního zákona účinného do 31. 12. 2017.
24. Shodně o této otázce v nedávné době uvažil také Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 9 a 46/2015-93, který mj. uvedl: „*Soud obecně také podotýká, že by bylo stěžejní ospravedlnitelné, aby vlastník pozemku nemohl dosáhnout změny jednou vydaného územní rozhodnutí, či aby tato změna byla nepřiměřeně ztěžována a byl tak fakticky nucen realizovat projekt, o který již nemá zájem, případně na daném území nerealizovat vůbec nic. Možnost realizace výstavby pouze s územním rozhodnutím a stavebním povolením je sama o sobě zásahem do vlastnického práva chráněného čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Takový zásah je přípustný, avšak za splnění principu proporcionality. Je tedy třeba jakékoliv omezení možnosti změny územního rozhodnutí vykládat restriktivně a případné zamítnutí této změny musí být v souladu s principem proporcionality, tedy musí být nezbytné k dosažení nějakého silnějšího legitimního cíle, tedy veřejného zájmu či práv jiných osob. Přitom je nutno zdůraznit, že váha případného zájmu na neumožnění změny územního rozhodnutí je podstatně snížena již tím, že přípustnost změněného záměru je posuzována s ohledem na splnění všech podmínek pro vydání územního rozhodnutí, tedy zejména podmínek § 90 stavebního zákona, jako například souladu se zákonem a s územně plánovací dokumentací. Již tím je zpravidla samo o sobě dostatečně zajištěno, že změněný záměr nebude nadměrně narušovat nějaký jiný právem chráněný zájem, ať již veřejný nebo soukromý zájem v okolí žijících osob.*“
25. Krajský soud se s úvahou městského soudu ztotožňuje. Sám vnímá jako stěžejní skutečnost, že v řízení o změně územního rozhodnutí posuzuje stavební úřad v rozsahu změn splnění všech podmínek § 90 stavebního zákona, přičemž obsah změn záměru předurčuje také okruh možných osob, jichž se tato změna může dotknout, tj. okruh účastníků řízení o změně územního rozhodnutí.
26. V řešené věci k posuzování naplnění podmínek § 90 stavebního zákona stavebním úřadem došlo a žalobce byl účastníkem předmětného řízení a bylo mu umožněno vznášet proti změněnému záměru jakékoli námitky. Krajskému soudu proto není zřejmé, jaký vliv by na procesní i hmotná práva žalobce měl postup stavebního úřadu, který by přiměl žadatele namísto žádosti o změnu územního rozhodnutí nejprve (zřejmě částečně) zneplatnit původní územní rozhodnutí prohlášením o ustoupení od záměru ve smyslu § 93 odst. 5 stavebního zákona a následně podat žádost o vydání nového územního rozhodnutí.

27. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 2 As 68/2008 – 127 krajský soud uvádí, že Nejvyšší správní soud vyloučil hodnocení samotné žádosti jakožto „jiného podkladu pro rozhodnutí“, nikoli připojené projektové dokumentace.
28. Pro úplnost soud shodně s městským soudem upozorňuje na skutečnost, že nutnost restriktivního výkladu podmínek pro změnu územního rozhodnutí uznal i zákonodárce, který § 94 odst. 1 s účinností od 1. 1. 2018 novelizoval tak, že nově lze územní rozhodnutí změnit *na odůvodněnou žádost oprávněného* bez jakýchkoliv dodatečných podmínek. Otázkou bude, jak se správní i soudní praxe k pojmu „odůvodněnou žádost“ postaví, tj. zda budou stavební úřady posuzovat samotné důvody, či zda za povinnou náležitost návrhu budou vyžadovat toliko jakékoli odůvodnění, tj. např. i prohlášení žadatele, že se mu původní záměr už nelíbí.

Vady rozhodnutí stavebního úřadu

29. Žalobce dále vyjmenoval formální vady rozhodnutí stavebního úřadu, které měl dle jeho názoru žalovaný zjistit a zrušit z těchto důvodů rozhodnutí stavebního úřadu.
30. Krajský soud předně uvádí že pokud žalobce kteroukoli z těchto vad považoval za natolik zásadní, že měla být důvodem kasace rozhodnutí stavebního úřadu žalovaným, měl existenci této vady namítnout v odvolání, což však neučinil.
31. Uvedení stejné číslovky (I.) u obou výroků rozhodnutí stavebního úřadu považuje zdejší soud za zřetelnou chybu v psaní, která nečiní rozhodnutí stavebního úřadu nesrozumitelným. Krajskému soudu není zřejmé, jak tato chyba mohla poškodit žalobce na jeho veřejných subjektivních právech a žalobce vznik jakékoli újmy způsobené touto vadou netvrdí.
32. Podmínky pod písm. a), b) a c) formulované ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu jako povinnost žadatelů dodržet podmínky uvedené ve stanoviscích dotčených orgánů, jsou dle závěru krajského soudu naplněním požadavku § 9 odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, které je provedením zmocnění uvedeného v § 92 odst. 5 stavebního zákona ke stanovení podrobnějších náležitostí jednotlivých typů územních rozhodnutí. Dle uvedeného ustanovení *rozhodnutí o umístění stavby dále obsahuje podmínky, kterými se zabezpečí podmínky a požadavky vyplývající ze závazných stanovisek dotčených orgánů.*
33. Ačkoli je dle namítaných ustanovení přílohy k vyhlášce č. 499/2006 Sb. zapracování údajů o splnění požadavků dotčených orgánů obsahovou náležitostí dokumentace k územnímu řízení, nezbavuje tato skutečnost stavební úřad povinnosti dostát výše citovanému § 9 odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 503/2006 Sb. a uvést v rozhodnutí o umístění stavby podmínky pro žadatele k zabezpečení splnění požadavků dotčených orgánů. Krajskému soudu nadto ani zde není zřejmé, jak by mohlo stanovení těchto podmínek negativně zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce. Žalobce svou případnou újmu nijak nespecifikuje ani netvrdí, že dané podmínky nejsou či dojísta nebudou naplněny.
34. Stanovení podmínek pod písm. d), e) a f), tj. povinností žadatelů dodržet podmínky vlastníků inženýrských sítí, obsažené v jejich vyjádřeních k navrhované dokumentaci, se žádným způsobem netýká práv a povinností žalobce. Krajskému soudu není zřejmé, jak tato skutečnost mohla zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce a tento vznik jakékoli újmy způsobené uvedením této podmínky netvrdí.

35. Zcela shodný závěr platí také pro námitku nesprávného označení subjektů Č. D. a.s., M. v. a.s. a G. a.s. jako účastníků dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, ačkoli jako vlastníci staveb – inženýrských sítí, na něž se stavba napojuje, spadají pod vymezení účastníků dle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Ani zde není ani teoreticky krajskému soudu zřejmé, jak tato skutečnost mohla zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce a tento vznik jakékoli újmy způsobené uvedením této podmínky netvrdí.
36. K oprávněnosti žadatelů žádat o změnu územního rozhodnutí se již krajský soud vyjádřil výše.
37. Dále žalobce namítl, že stavební úřad ani žalovaný navzdory jím vznesené námitce omezení oslunění a osvětlení jeho nemovitostí nepožadovali po stavebních studiích oslunění a osvětlení.
38. K této námitce krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce (a jeho manželka) v námitkách k zahájení územního řízení ze dne 19. 4. 2017, doložených stavebnímu úřadu při ústním jednání dne 21. 4. 2017 uvedli: „*V tomto novém návrhu stavby rodinného domu je však uplatňován naprosto nepřiměřený plošný a prostorový nárok rodinného domu, který se sem nehodí a v podstatě popírá urbanistickou koncepci města. Na jedné straně evidentně zastavuje celou hranici pozemku a tím také omezuje a zastiňuje vnitřní prostory domu a samotný pozemek zahrady souseda, z druhé strany pak sahá téměř na hranici k zahradě pozemku dalšího souseda, čímž je narušen původní záměr sousedství dvou zahrad.*“
39. Na tuto námitku reagoval stavební úřad na str. 7 rozhodnutí, kde se s námitkou zastínění domu a pozemku žalobce vypořádal tak, že popsal orientaci domu a zahrady žalobce stejně jako navrhované stavby včetně její výšky vzhledem k světovým stranám a vyjádřil závěr, že první patro domu žalobce nebude vzhledem k výšce navrhované stavby zastíněno vůbec a 1. patro pouze při západu slunce. Vzhledem k těmto skutečnostem studii zastínění nepožadoval.
40. Krajský soud hodnotí námitku jako nedůvodnou. Stavební úřad reagoval na zcela obecnou námitku zastínění vnitřních prostor domu a pozemku navrhovanou stavbou. Žalobce v námitkách neuvedl, v jaké míře by mělo dle jeho názoru dojít k zastínění ani jak k tomuto závěru dospěl. Stavební úřad je odborným správním orgánem, jehož úřední osoby jsou nadány alespoň základní odbornou znalostí v oblasti stavebnictví. Žádný právní předpis, tj. ani žalobcem namítaná příloha 1, B.1 písm. e) vyhl. č. 499/2006 Sb., neukládá stavebnímu úřadu povinnost v případě výstavby rodinných domů z úřední povinnosti zpracovávat jako podklad územního rozhodnutí studii proslunění, resp. diagram zastínění. Stavební úřad je sice povinen v územním řízení zkoumat dle § 90 písm. c) stavebního zákona, zda záměr naplňuje požadavky prováděcích předpisů ke stavebnímu zákonu, jímž je i vyhláška č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, která v § 13 stanovuje obecný požadavek na proslunění samostatně stojících rodinných domů, dvojdomů a koncových řadových domů, avšak tento ani jiný právní předpis mu neukládá povinnost zpracovat o proslunění odbornou studii. Stavební úřad je povinen zjistit skutkový stav, o němž nejsou pochybnosti v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Stavební úřad v posuzované věci srozumitelně zdůvodnil, proč pochybnost o naplnění podmínek proslunění nemá, v žádném případě nevytvořil posudek proslunění, k jehož zpracování vskutku příslušnou odbornost stavební úřad nemá. Samotné obecné tvrzení žalobce o zastínění tuto pochybnost nebylo schopno vyvolat. Proti vypořádání této námítky žalobce v odvolání nijak nebrojil, tudíž se jí žalovaný nezabýval. Žalobci nic nebránilo v případě u něj přetrvávajících pochybností nechat studii proslunění zpracovat a předložit ji stavebnímu úřadu jako podklad rozhodnutí, s nímž by byl stavební úřad povinen se

vypořádat. To však žalobce neučinil. Krajský soud proto hodnotí i tuto námitku jako nedůvodnou.

Architektonické a urbanistické hodnoty území

41. Námitku vůči vypořádání námitky nesouladu s architektonickými a urbanistickými hodnotami území krajský soud nepovažuje za důvodnou. Argumentace stavebního úřadu obsažená na str. 5 a 7 jeho rozhodnutí je k této otázce velmi podrobná, poctivá a přesvědčivá, proto na ni krajský soud plně odkazuje. Žalobcem vytýkaným nedostatkem tudíž rozhodnutí netrpí.

Řadová zástavba

42. Konečně žalobce brojil rovněž proti vypořádání jeho námitky umístění stavby v rozporu s požadavky na odstupové vzdálenosti staveb dle vyhlášky č. 501/2006 Sb. Vytýkal žalovanému, že se s jeho námitkou dostatečně nevypořádal, zejména nereagoval na námitku odlišnosti navrhované stavby od původní zástavby.
43. Krajský soud zjistil, že stavební úřad v rozhodnutí ve vztahu k otázce odstupových vzdáleností staveb uvedl, že se těmito zabýval, ocitoval § 25 odst. 2 a 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a konstatoval, že s ohledem na to, že se jedná o řadovou zástavbu, jsou splněny požadavky § 25 odst. 6 citované vyhlášky a proto nebyla se stavebníkem řešena výjimka z odstupových vzdáleností staveb.
44. Stavební úřad tak sice jasně nevyjádřil, zda jsou či nejsou na některé straně porušeny požadavky § 25 odst. 2 vyhlášky na odstupové vzdálenosti staveb, nicméně argumentací § 25 odst. 6 vyhlášky a zmínkou o neřešení výjimky dal zřetelně najevo, že v posuzované věci aplikoval právě § 25 odst. 6 vyhlášky a že charakterem zástavby míní právě její označení za řadovou.
45. Podle § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. *s ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek.*
46. V odvolání žalobce namítal, že odstupové vzdálenosti v případě stěny, již navrhovaná stavba sousedí s jeho stavbou a pozemkem, nesplňuje požadavky odstupových vzdáleností, a to s ohledem na skutečnost, že je stěna navrhovaného domu na hranici s pozemkem žalobce násobně protažena jihovýchodním směrem, což jej dělá diametrálně odlišným od zástavby původní a což klade nové nároky na povinnost žalobce strpět údržbu této zdi, k níž nemají žadatelé jiný přístup, než právě z jeho zahrady.
47. Žalovaný však na tyto námitky reagoval pouze konstatováním, že se jedná o řadovou zástavbu a požadavek na odstupové vzdálenosti staveb stanovený v § 25 odst. 4 vyhlášky se tudíž nepoužije, a dále uvedl, že stavba respektuje stávající souvislou zástavbu zachováním nastavené uliční čáry i řadového způsobu zastavění. Dále žalovaný uvedl, že existují právní nástroje umožňující legální vstup na cizí pozemek.
48. Uvedené vypořádání námitky žalobce nepovažuje soud za dostatečné. Správní orgány obou stupňů argumentovaly toliko řadovostí zástavby, aniž by konkretizovaly, jaké vlastnosti mají tento typ zástavby charakterizovat a zda navrhovaná stavba těmito vlastnostem odpovídá. Žalobce přitom konkrétně namítal, že navrhovaná stavba se od okolní zástavby, tj. jejího charakteru, zásadně liší. Rovněž správní orgány nijak nevyložily, jak právě typ zástavby naplňuje neurčitý pojem „charakter zástavby“, užitý v § 25 odst. 6 vyhlášky.

Odkaz žalovaného na § 25 odst. 4 vyhlášky, který stanoví požadavky na odstup staveb v případě umístění okna obytných místností v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení, je vzhledem k obsahu námitky žalobce nepřipadný, neboť toto ustanovení na případ vztahu rodinného domu žalobce s navrhovaným rodinným domem nedopadá.

49. Námitka nerespektování § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. byla žalobcem uplatněna poprvé až v doplnění žaloby, tudíž se jí soud nezabýval, neboť byla uplatněna v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s. až po uplynutí lhůty k podání žaloby.

F) Závěr

50. Krajský soud proto žalobou napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí zrušil a věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
51. V dalším postupu musí žalovaný objasnit, jak vykládá pojem „charakter zástavby“, v případě, že tento pojem bude naplňovat pojmem řadová zástavba, pak musí i tento pojem vymezit. Dále se musí žalovaný přezkoumatelně vyjádřit k námitce významného prodloužení stěny navrhovaného domu, přiléhající k nemovitosti žalobce, tj. vedoucí přímo po hranici pozemků.

G) Náklady řízení

52. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 18 580,50 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč (3000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku, jemuž bylo vyhověno) a 2) náklady za právní služby advokáta, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 10 850 Kč za 4 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d), odst. 2 písm. a) AT, tj. převzetí zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky a sepsání návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, přičemž odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT (částka 10 850 Kč je součtem částky 9 300 Kč za 3 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) AT a částky 1 550 Kč za úkon právní služby dle § 11 odst. 2 písm. a) AT), a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 1 200 Kč, tj. 4 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 2 530,50 Kč, neboť zástupce žalobce je plátcem uvedené daně.
53. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobcům ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Olomouc 22. listopadu 2018

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.